

Jobs Historie.

Andante.

Sörum.

NO 14

Der var en Mand, hvis Navn var Job, I Lan-det ur han boe-de;
Jeg skri-ve vil hans Levnets Lob, Som om og om sig snoe-de.

Hand elsket all Oprigtighed,
Blev derfor meget høyt anseed,

Og hadet onde Lyster,
Blant alle Folck der Øster,

Hans Sønner hver sin Fødsels Dag
Hver lod for denne samme Sag,

t Giæstebud bereede,
Sin' Brødre til sig bede,

Job lev'de siden hundred' Aar
Indtil hans Haar og Locker var

Der hand forvandt sin Qvide,
Af Alder gandske hvide,

Hans Prov af Gud an-teg-net staar Til e-vigt Ef-ter.

Hans Ægte-Seng blev prydet med
Sin' Søstre de til Giæst og bad,
Hand saae sin Frugt i fierde Leed,

Tre Døttre og siu
De ville dem det
Foruden Skam og

Min-de, At Herrens Frygt og From-hed var Hor ham i Hjertet in-de.

Sønner,
unde,
Klage
Som var af saadan Dejlighed
De drack og aad og fick sig Mad,
Saa foer hand hen i Herrens Fred,

At mand ey fandt dem skionner'.
Det beste som de kunde.
Til Graven mæt af Dage.

No 36

Her - re Gud! dit dy - re Navn og Æ - re O - ver Ver - den

Gud er Gud om alle land lå øde
Høye hall og dype dal skal vike

Gud er Gud
Jord og Himmel

høit i Savnmaa væ - re, Og al - le Sjø - le, Og al - le Træ - le, Og

om alle mann var døde
falle skal tillike

Om Folk forsvimler, i HErrens Himler
Hver Bierg og Tinde skal slet forvinde,

hver Ge - sel - le De skal for - tæl - le Din Æ - re.

Utallig Vrimler, som slaer paa Cimler Hin Søde
Men HErrens Minde til tusind Sinde Skal stige!

No 378

Con moto.

O hel - li - ge Gud! du gavst os et Bud Ved

Men Herre du veed om alting beskjed,
 Du est os saa from, du siger: vendt om,
 Gir Herren et Bud strax skikkis her ud
 Til Slutning det er vor Hiertens Begier

Je - sum din Søn, At vi om din Vil - je skuldt gjø - re vor Bøn; Du

Du veed om du vil,
 Vendt om og gjør Bod,
 Herskarens Magt,
 O kiærste GUD!

At vi af os selv er udygtig dertil,
 Saa blir jeg dig syndere naadig og god,
 Saa alting er færdig strax Ordet er sagt,
 Giv os saa at følge din Villjes Paabud,

vil - de, den skal fuld - byr - des paa Jord som i Him - me - lens Sal.

Og Kraften forsvag
 Saa giv dit Ord Magt,
 Ach! At vi nu saa
 At vi kunde faa

At fordre din Villje til nogen behag.
 Og lad det faa blive, som du haver sagt.
 Guds Engler i Himlene slegte kan paa!
 En naadig Sententze, naar Dommen skal staa!

Om Jephthæ Løfte.

Sörum.

Andante con moto.

Nº 4

Det hædted sig Jephthæ, den Guds Mand, En Helt, ikke vant til at sove,
 Han engang uddrog af sit Fædreland, En Kamp imod Ammon at sove.

Hand siger til Herren: Saafremt at jeg faar En Seyer af Ammon at hente
 Hvad først af mit Huus giennem Døren udgaar, Det gives skal Herren til Rente,

Der Jephthah tilbage fra Slaget kom hjem,
 Gick ud med en Dantz den uskyldige Lem,

Hans Daatter i gyldende Smycke,
 At ønske sin Fader til Lycke,

Hun var aldrig givet i nogen Mands Vold,
 Men blev hun hengivet til Døden i Sold

Det finder jeg for mig beskrevet,
 For det hun har aldrig bedrevet,

Men hvormed Jomfruen blev handlet og giort,
 At Israels Døtre gick Aarligen bort

Saa seer jeg at Skriften vil stæde,
 For Jephthah sin Datter at græde

Den Tid han gik ud, Da gjorde han Gud Et Løfte, som ei var at lo ve.

I hvad det og er,
 Der Jephthah nu saae,
 Da var det U-ret
 De sørget den Møe

Hvad Navn det end bær,
 Sin Daatter der staae,
 Langt bedre var det,
 Som skulde saa døe

Det har du til Offer at vente.
 Begynte ham Hiertet at trycke.
 At Løftet i sønder var revet.
 Udi sit Jomfruelig Klæde.

Andante con moto. Om Samariæ Bestoldning.

Sörum.

Nº 11.

Der Her - re - hav - det en Tid be - lag - de Sa - ma - ri -

Hand dem bestoldet alt så lenge
En kvinde krek og gav seg ikke
Men folket gjennom porten trengte
Så gikk det han som Guds mand spådde
Og kjøpet efter Herrens løfte

am den Ho - ved - stad, Sha - stor en Hun - ger - sta - den

Indtil et asen hovet galt
Hjelp Herre Konge, hjelp nu meg
Og trådde ham med føtter ned
Han så men fikk der intet av
Blev samme dag så ganske lett

Fir sneser rede silverpenge
Men Kongen svaret om jeg vilde
At før man aktet eller tenkte
Thi folket ham i grund nedtrådde
At mand en skjeppel mel innkjøpte

plag - da, At i hvert Hus var Trang paa Mad.

Og enda knap det blev betalt
så kan jeg ei, Gud hjelpe deg
Da lå han død på samme sted
At hand sin ånde straks oppgav
Kun for en Zeckel regnet net

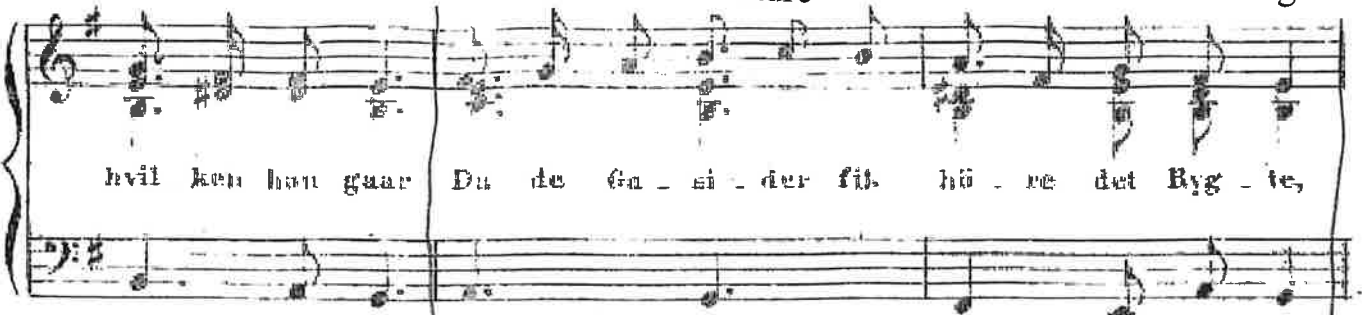
N° 6.

Samson af Hændel . se Ga . za be . søg . te, fandt der en Ho . re, til

Lønlig ved Porten der toge de vare,
Da de nu vare forsamlet i Glæde,
De vare langt flere der faldt da hand døde,
Samson maa blind ifra Verden henvandre

Havde stiltiende
Hentet de Samson
En de der faldt
Drab dem hand aldrig med

hvil ken han gaar Du de Ga . si . der til. hø . re det Byg . te,

Vægtene sat,
den Stømpen til Trods,
i hans levendes Liv,
Øjnene saae,

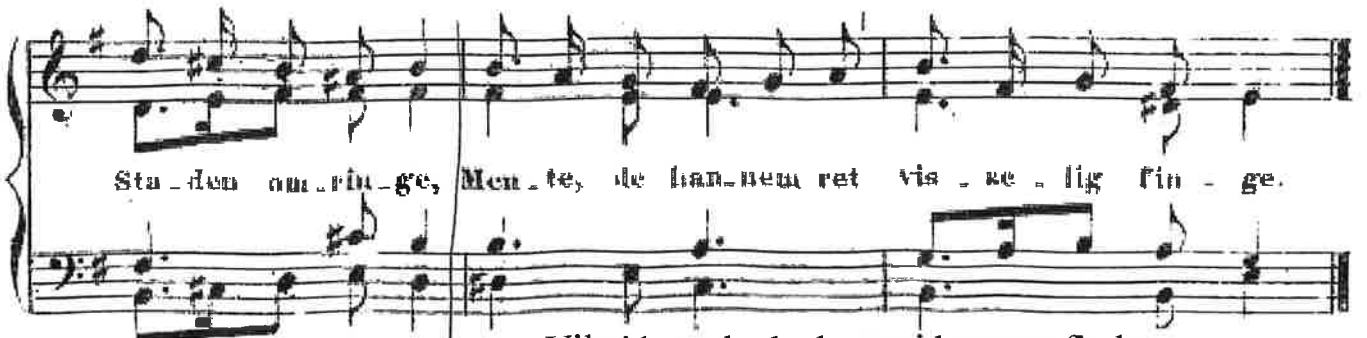
At mand ey skulde den Handel erfare,
Lader os see, hvor du Dantzen kand træde,
Den Tid hand levde blev mange lagt øde,
Andre ham narret, nu narret hand andre,

Kom . me de sammen som Ul . ven om Faar, La . der med Krigsfol . ket

Morgenen ville de gribe ham fatt
Lader os see hvor du spiller for os,
Den Tid hand døde blev mangel Mand stiv,
Ingen paa Lycken fordriste sig maa,

Sagde holt stille
Hvad skull' hand gjøre,
Sidste hans Gierning
Skiøger har ofte

Sta . den an . ri . ge, Men . te, de han . nem ret vis . se . lig fin . ge.

naar Dagen oprinder,
hand var udi Knibe,
gick over de første,
de sterckeste bunden,

Vil vi ham dræbe hvor vi hannem finder
Maatte saa dantze, som de vilde Pibe.
Første var store, den sidste den største.
Ingen i Verden er lydesløs funden.

Den fjerde Sang.

Moderato.

Sörum.

No 28.

Ak Jam - mer, Nöd, ak Hjer - te - saar! Ak Ynk og me - gen

O Søde Jesu! Du blev bragt
Een Morder og een Barrabas,
Saa glad som jeg til Sengen gaar,
Med dig skal da min Kiøds Skavank

Til Korset hen at
Hvis Hals var værd een .
Naar jeg er træt af
I Graven lukkis

Kla - ge! Den bedste Mand, paa Jorden vaar. Gud Folk u - skyt - dig pla - ge, Og

slagtis,
Strikke,
Møye,
inde,
Din' Hænder blev til Træet strakt,
For ham gaar Bøn og Supplicatz,
Saa glad jeg og min Grav attraaer,
Jeg skal opreysis klar og blank,

Din gandske Huud betagtis
Ham rører Sverdet ikke;
Naar GUD vil Stunden føye,
Men den skal slet forsvinde, | Med
Men
At
Den

før - te hen til Dødsens Land En hel - lig Mand, Som al - drig hav - de Ma - ge.

blodig' Vunder op og ned,
over Jesum Mild og From
stoppe saa mit Hoved ned
skal som Røg og Damp forgaa,

Dit Livs Afskeed For et Vidunder agtis.
Jaar blodig Dom, Hands Blod skal Jorden drikke.
I Herrens Fred Med et tillukket Øye.
Jeg skal opstaa It bedre Land at finde.